

[Hr. Christensen.]

betragtes som en undsigelse af borgerlige augustforligspartiets manglende vilje til at overholde den indgåede aftale.

Regeringens erklæring om, at den vil arbejde videre med dette spørgsmål, må tolkes som en konstatering af, at regeringen ikke længere kan føle sig bundet af augustforligspartiernes accept af indgreb på dette område. Hvis ikke det kan fortolkes således, har udtalelsen ingen mening, eller også er den udtryk for politisk bedrag og svindel.

Hr. Auken kom med den forklaring, at et forslag nu fra anden side på dette felt ikke kunne nyde socialdemokratiets støtte, idet socialdemokratiet frygtede, det ville spærre for gennemførelse af regeringens beskæftigelsesplan, og derfor ville man altså afstå i denne samling. Betyder det, at man, når vi mødes den 4. oktober, er villig til at tage fat på det problem og bruge det flertal, der er, ja, så er det vel tilgiveligt, og vi må håbe, det sker. Men det kunne være rart at få en klar forsikring fra regeringens side om, hvorvidt den føler sig frigjort fra denne sanktion fra de andre augustforligspartier, en bestemmelse, der faktisk lammer dens handlekraft på dette område, og som jo altså de fleste af de andre partier i praksis er rendt fra.

Hr. Poul Schlüter prøvede at besværgere regeringen til at stå fast, idet han mindede om den forringelse af den amtskommunale grundskyld, der skete i februar, hvor man var enige om, som det blev sagt dengang, at lægge loft over boligudgifterne. Men hvad var det, der skete? Jo, man sænkede loftet over den amtskommunale grundskyld med den uvægerlige konsekvens, at amtskommunerne nu er nødt til at sætte indkomstskatten op. Det var en omlægning fra skat på de arbejdsfrie gevinster på jord og over på folks arbejdsudbytte; det var det reelle. Der var ikke tale om at holde folks boligudgifter i ro; nej, der var tale om a-social omlægning af den offentlige byrdefordeling.

Så siger hr. Poul Schlüter, at det ikke er populært på arbejdspladserne. Hvad er så årsagen, kan man spørge, til, at organisationer repræsenterende 85 pct. af befolkningen, nemlig samtlige lønmodtagerorganisationer, med én mund og her og nu kræver indgreb mod de arbejdsfrie gevinster på jord som en forudsætning for indkomstilbageholdenhed, som en forudsætning overhovedet for accept af en økonomisk kriseløsning?

Hr. Brusvang har heller ikke forstået det bedre, end at han tror, at det, at landbruget skal betale grundskyld, er en særskat på landbrugets produktionsgrundlag. Hr. Brusvang må åbenbart mene, at andre erhvervsvirksomheder, fabrikker, håndværksvirksomheder og købmandsbutikker, er frit i luften svævende og ikke har brug for jord med beliggenhedsværdi og de andre kvaliteter, som jorden har.

Retsforbundet siger nej til tvangsindkomstpolitikken, vi tror ikke på tvangsløsninger, vi finder det stridende mod vores opfattelse, og vi finder, at de ikke har været effektive. Tværtimod er denne situation endnu et vidnesbyrd om indkomstpolitikens faktiske forlis.

Vi siger også nej til den protektionisme, som trives i ly af De europæiske Fællesskabers politik, og som den danske regering gang på gang sanktionerer til skade for den nye økonomiske verdensorden og en anstændig holdning til de fattige lande. Der er ingen vej ud af krisen ved at lave beskyttelsespolitik og afspærringer, sådan som De europæiske Fællesskaber i stigende grad gør; det forlænger krisen, og det forårmer hele verden at lave den slags ting; vi kender det fra 1930erne, alligevel farer EF fort dermed.

Vi siger også nej til, at krisen kan overvindes ved læssevis af nye afgifter på befolkningen, hvoraf nogle så deles ud i tilskud til erhvervslevet.

Vi mener derimod ikke, at der er nogen uforlidelige hensyn, som gør, at man enten må gøre det ene eller det andet, altså at man, som statsministeren er inde på, enten må sats på at forbedre betalingsbalancen eller også må bedre beskæftigelsen, og at man, hvis man gør det ene, skader det andet. Statsministeren eller regeringen viser dermed sin afmagt eller, hvis man foretrækker det, sin kynisme, for man kan også kalde regeringens plan en plan om 160.000 arbejdsløse i 1980; det er jo det, der er sandheden, selv hvis regeringens oprindelige plan bliver gennemført.

Vi ved også, at en momsforhøjelse vil virke i retning af flere arbejdsløse. Derfor siger vi: lad os tage udgangspunkt i den kendsgerning, at den danske krone i dag takket været det EF-inspirerede valutaslangesamarbejde er overvurderet. Det fordyrer Danmarks eksport, det fordyrer vores varer og tjenesteydelser, det gør, at vore virksomheder på det danske marked kan konkurrere ringere med importen, end de ellers ville kunne, og det forringer vores eks-